

Tilfælde er det iagttaget ved Expropriationen eller senere, naar man har reist Sneffjærmene og jeg tror, at det er sjeldne Tilfælde, hvor der intet Hensyn er taget til dem; men der gives enkelte Tilfælde, og ganske vist paaføres der ved Sneffjærmene Lodseierne Alemper, som de billigvis bør være fri for. Idet jeg tog dette i Betragtning, var det naturligt for mig at foreslaa en Afgjørelse af Spørgsmaalet i dette Lovforslag, og jeg foreslog derfor, hvad der findes i §§ 3 og 4 om en Erstatning for Sneffjærme ved Taxation. Her er Expropriationskommissionen forudsat udeladt, og den Taxation, som her skal finde Sted, er kjendt i vor Lovgivning. Modellen for Bestemmelsen findes i Loven af 30te August 1853 om Jordts Afstaelse til Biveie. Det er altsaa en i Lovgivningen godkjendt Maade at vurdere Jord paa, som tages til offentligt Brug, særlig til Biveie. Det forekommer mig ret naturligt at overføre disse Bestemmelser med Hensyn til Erstatning for Sneffjærme, og deri har Udvalget været enigt. Derimod har Udvalget ikke været enigt med mig om § 2, ifølge hvilken Expropriationen og Fastsettelsen af den de Paagjældende tilkommende Erstatning skal foretages efter de Bestemmelser, der have været gjældende ved det oprindelige Anlæg af Banestrekningen, altsaa henholdsvis Forordningen af 5te Marts 1845 og Loven af 10de Marts 1861, alt efter som den ene eller den anden af disse Love er kommen til Anvendelse ved det oprindelige Anlæg. Udvalget har ønsket en anden Ordning, som er angiven i den af Udvalget foreslaaede Affattelse af § 2. Jeg tror, at der er en Mangel i dets Redaktion, som jeg skal henstille at faae rettet senere. Det fremgaar nemlig ikke klart af Paragrafen, at Expropriationskommissionen, hvad der er Meningen, ikke skal have med Sagen at gjøre, men at den første Forhandling om Forlig skal ske mellem Indenrigsministeren eller den Befuldmægtigede ved Statsbanerne og Lodseierne. Jeg tror, at det maa udtryffeligt udtales, men det kunne vi nok enes om. Iøvrigt gaar jo Forslaget ud paa, at Taxationskommissionen skal sammensættes paa en Maade, der kjendes i flere Forhold; den ærede Ordfører nævnte selv Loven af 3die April 1868 om Jordafstaelse til Sindsfygeanstalten ved Vordingborg, og det er ganske rigtig, at det er den Bestemmelse, der gaar videst, naar man vil ordne en Taxationsforretning i Anledning af Expropriation, idet den tillægger Lodseieren en fuldstændig Ret til at vælge 2 Medlemmer af Taxationskommissionen. En saadan absolut Ret er ikke indbrømt i Loven af 10de

Marts 1861, men der er en Bestemmelse om, at kun forsaavidt i det Mindste 5 Lodseiere deltage i Valget, kunne de vælge 2. Jeg anser det ingenlunde for i og for sig naturligt, naar der er Tale om en Expropriation, at Vedkommende saa selv skal være medraadende for, hvem der skal deltage i Taxationen, men det er udtalt ikke blot i Forordningen af 1845, men ogsaa i den nævnte Lov af 3die April 1868. Jeg frygter meget for, at man vil faae ondt ved at faae det bestemt i det andet Thing. Jeg sætter imidlertid megen Pris paa at faae denne Lov, fordi det hele Forhold trænger til Ordning. Jeg sætter Pris derpaa, ikke blot for Statsbanernes Skuld, for de Stationer, som Riisdagen i flere Aar har bevirket, men sandelig ogsaa for Statskassens Skuld, og jeg skal derfor ikke modsætte mig Bestemmelsen, men søge at faae den gennemført i det andet Thing. Altsaa forsaavidt har jeg Intet imod, at man vedtager Endringsforslaget, men jeg forbeholder mig senere min Stilling til Loven, som den maatte komme til at se ud. Jeg skal anbefale dem i den saaledes foreliggende Skikkelse til Overveie og se, om den kan gennemføres. — Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Bjørnbal) var igjen inde paa Expropriationsspørgsmaalet og markerede atter sit Hovedstandpunkt, som gaar imod tvungen Afstaelse. Det ærede Medlem foretrækker, at Forholdet skal blive det, at Staten aldrig skal kunne tvinge en Mand til at afstaa sin Eiendom. Det kunde jo være meget bekvemt for vedkommende Lodseier og for enhver Lodseier. Saa kan man kun kjøbe, forsaavidt man kan handle sig dertil, og saa kan vedkommende Sælger sige: Det og det vil jeg have, jeg vil ikke overlade Staten det Jordstykke, naar den ikke vil give den bestemte Pris. Men det forekommer mig ikke, at denne Ordning er billig eller forudsat i Grundloven, og jeg antager ikke, at det ærede Medlem vil trænge igjennem med sin Anstuelse. Han har heller ikke stillet noget Endringsforslag i den Retning. Dernæst siger det ærede Medlem, at han har hørt af Forskjellige, ogsaa af Landinspektører — og det er vel Landinspektører, som ikke have været ansatte ved Jernbaneopmaalinger — at disse Opmaalinger ere ufuldstkomne og utilfredsstillende. Det kan godt være, at saadanne Udtalelse foreligge, men de foreligge ikke for mig. Heller ikke foreligger der for mig Noget om, at Bestemmelserne i Forordningen af 1845 ikke overholdes. Selvfølgelig bør disse Bestemmelser overholdes. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind paa at udmale dette For-